

UZASADNIENIE

Powódka D. L. wniosła pozew przeciwko A. L. domagała się zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kwoty 5 753,26 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 16 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka przytoczyła, że w dniu 19 czerwca 2015 roku E. i D. L. zawarli z Bankiem (...) S.A. umowę kredytu, który został przeznaczony na remont budynku w S.. E. L. – mąż D. L. i ojciec A. L. zmarł 23 listopada 2015 roku Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 20 kwietnia 2016 roku D. L. i A. L. solidarnie odpowiadają za długi E. L., do których należy m.in. kredyt zawarty z Bankiem (...) S.A. Pozwany w dniu 26 czerwca 2015 roku zobowiązał się do solidarnej spłaty kredytu w proporcjach adekwatnych do otrzymanych w spadkobranii udziałów w nieruchomości położonej w S.. Pismem z dnia 29 czerwca 2016 roku pozwany uchylił się od skutków prawnych złożenia oświadczenia woli dotyczącego solidarnej spłaty kredytu. D. L., której udział w nieruchomości spadkowej wynosił 4/10 jako dłużnik solidarny zapłaciła pełną ratę kredytu, w związku z czym przysługuje jej od A. L. zwrot 6/10 części raty wraz z należnymi odsetkami tj. kwoty 2 876,63 złotych do 30. dnia każdego miesiąca, aż do dnia spłaty kredytu.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie po rozpoznaniu powyższej sprawy wyrokiem z dnia 14 grudnia 2017 roku:

- w punkcie pierwszym oddalił powództwo;

- w punkcie drugim zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2417 złotych tytułem kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy oparł powyższe rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych:

E. L. był właścicielem kamienicy położonej w S. przy ul. (...). Kamienica stanowiła składnik majątku osobistego E. L.. Została ona nabyta w latach 90-tych XX wieku. E. L. zlecał zarządzanie nieruchomością osobom trudniącym się tym zawodowo – m.in. J. K., K. Z.. W 2015 roku E. L. postanowił wyremontować przedmiotową kamienicę. W dniu 19 czerwca 2015 roku D. i E. L. zawarli z Bankiem (...) S.A. umowę nr (...) kredytu gotówkowego, zgodnie z którą Bank udzielił małżonkom kredytu w kwocie 104 166,67 złotych przeznaczonego na remont domu.

W dniu 26 czerwca 2015 roku A. L. złożył E. L. oświadczenie woli, którym zobowiązał się po śmierci E. L. do solidarnej spłaty kredytu zawartego w dniu 19 czerwca 2015 roku przez D. i E. L. w proporcjach adekwatnych do otrzymanych w spadkobranii udziałów w nieruchomości położonej w S. przy ul. (...). Pozwany zastrzegł, że raty kredytu będą płacone z przychodów z najmu lokali w nieruchomości w identyczny sposób jak podatki, opłaty za media, zarządzanie itp. Zastrzegł też, że zobowiązanie jest skuteczne w odniesieniu do tej części ww. kredytu, która zostanie wydana na poprawienie stanu technicznego przedmiotowej kamienicy. E. L. i D. L. zaakceptowali oświadczenie woli złożone przez A. L..

Na zlecenie E. L. sporządzono kosztorys remontu na kwotę 168 231 złotych powiększone o VAT. W dniu 24 lipca 2015 roku E. L. zawarł z Przedsiębiorstwem Budowlano- (...) umowę o roboty budowlane, której przedmiotem było wykonanie remontu elewacji i nawierzchni w budynku przy ul. (...) w S.. W § 6 ust. 2 umowy przewidziano, że wynagrodzenie wykonawcy może ulec podwyższeniu o 10% wartości kosztorysowej. Remont został wykonany.

W dniu 23 listopada 2015 roku E. L. zmarł. Od śmierci spadkodawcy do kwietnia 2016 roku wszelkimi sprawami związanymi z nieruchomością przy ul. (...) w S. zajmowała się D. L.. A. L. przebywał w tym czasie w S.. Powódka

nie rozliczała się z pozwanym z dochodów jakie generowała nieruchomości, nie informowała go o ich wysokości, jak również o wysokości, terminach i rodzajach ponoszonych w związku z jej utrzymaniem kosztów.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu w sprawie o sygn. akt Ns 1460/15 prawomocnym postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2016 roku stwierdził, iż spadek po E. L. nabyli na podstawie ustawy z dobrodziejstwem inwentarza żona D. L. i synowie M. L., W. L., A. L. wprost – po 1/4 części każdy. W punkcie II postanowienia Sąd stwierdził, że D. L. nabyła tytułem zapisu windykacyjnego zawartego w akcie notarialnym (Rep. A nr 3248/2014), sporządzonym w N. w dniu 4 grudnia 2014 roku m.in. udział wynoszący 4/10 w prawie własności nieruchomości położonej przy ul. (...) w S., składającej się z działek ewidencyjnych nr (...) o łącznej pow. 0,1203 ha, wpisanej do KW nr (...). W punkcie III postanowienia Sąd stwierdził, że A. L. nabył tytułem zapisu windykacyjnego zawartego w ww. akcie notarialnym udział

W dniu 29 czerwca 2016 roku kredyt w Banku (...) S.A. został w całości spłacony przez D. L.. Pismem z dnia 13 lipca 2016 roku strona powodowa poinformowała pozwanego, iż D. L. dokonała zapłaty raty kredytu z dnia 19 czerwca 2015 roku w kwocie 4 793,39 złotych, tj. całości miesięcznej raty kredytu i wezwała pozwanego A. L. do zapłaty kwoty 2 876,63 złotych stanowiącej 6/10 całej miesięcznej raty, a więc kwoty odpowiadającej udziałowi w nieruchomości położonej przy ul. (...) w S.. Pozwany nie uczynił zadość wezwaniu.

Sąd Rejonowy na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie przedłożonych dokumentów, których autentyczność nie była kwestionowana. Sąd oparł się też na zeznaniach stron, z tym że odmówił wiarygodności zeznaniom powódki w części, w jakiej były sprzeczne z zeznaniami pozwanego oraz z przedłożoną przez nią samą dokumentacją.

Sąd Rejonowy wskazał, że w niniejszej sprawie powódka jako jedna z uprawnionych z tytułu zapisu windykacyjnego dochodziła od pozwanego jako drugiego z uprawnionych z tego tytułu zwrotu części rat kredytowych zapłaconych w całości tytułem uregulowania długów należących do spadkodawcy. Sąd Rejonowy przytoczył treść art. 922 §1 k.c., art. 981[1] §1 k.c. i art. 1034 [1] § 1 i 2 k.c. Sąd Rejonowy wskazał, że gdyby opierać roszczenie regresowe powódki wyłącznie na podstawie ustawy, winna ona wykazać w jakiej proporcji odpowiada pozwany za dług spadkowy stosownie do otrzymanego przysporzenia. W tym wypadku konieczne byłoby wykazanie przez nią wartości przysporzeń wszystkich beneficjentów spadku w więc zarówno spadkobierców i zapisobierców i na tej podstawie dopiero możliwe byłoby ustalenie proporcji w jakiej odpowiadają oni za długi spadkowe. Sąd Rejonowy uznał, że inicjatywa dowodowa powódki w ogóle nie zmierzała w tym kierunku, albowiem powódka oparła swoje roszczenie na swoistej umowie zawartej między spadkodawcą a zapisobiercami, która to umowa odmiennie regulowała odpowiedzialność za długi spadkowe związane z przedmiotem zapisu windykacyjnego. Sąd Rejonowy przyjął, że tego rodzaju umowa była dopuszczalna i zawarta między E. i D. L. a A. L. umowa, na podstawie której A. L. przyjął na siebie warunkową odpowiedzialność za zaciągnięty przez małżonków L. kredyt z Bankiem (...) S.A. zmodyfikowała ustawową zasadę odpowiedzialności uprawnionych z tytułu zapisów windykacyjnych za dług spadkowy. Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, iż oświadczenie pozwanego złożone w dokumencie zatytułowanym „zobowiązanie do solidarnej spłaty kredytu” nie pozostało jedynie jednostronnym oświadczeniem woli, jak przyjął to Sąd Okręgowy w Sanoku rozpoznając zażalenie powódki z dnia 2 listopada 2016 roku złożone w niniejszej sprawie. Oświadczenie to zostało złożone na prośbę D. i E. L. i po zmodyfikowaniu jego treści przez A. L. również przez oboje małżonków zaakceptowane. Sąd Rejonowy przyjął, że doszło w ten sposób do zawarcia między tymi osobami umowy określającej warunki odpowiedzialności A. L. za spłatę kredytu. Sąd Rejonowy uznał jednak, że powódka nie dostrzegła w dostateczny sposób warunków, jakim poddana została owa umowa. Jego zdaniem - pozwany w sposób przekonujący wyjaśnił w jakich okolicznościach i w jakim celu do umowy tej wprowadzono dodatkowe zastrzeżenia w postaci uzależnienia odpowiedzialności pozwanego za dług spadkowy od tego, że po pierwsze kwota kredytu zostanie wykorzystana na poprawę stanu technicznego budynku. Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że poprzez zapis „raty kredytu będą zatem płacone z przychodów z najmu” umowa wprowadzała odpowiedzialność pozwanego za raty niepokryte z przychodów z umowy. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że powódka nie potrafiła wytłumaczyć po co i w jakim celu wprowadzone zostały do oświadczenia pozwanego powyższe zmiany, pozwany natomiast logicznie wyjaśnił, iż od początku miał zastrzeżenia co do potrzeby uruchomienia kredytu, skoro nieruchomości przynosiła znaczne dochody, a ponadto spadkodawca miał

przeznaczyć na remont środki pochodzące ze zlikwidowanych lokat. Zapiski na dokumentach złożonych do akt sprawy przez samą powódkę uwiarygadniają wersję wydarzeń pozwanego.

Sąd Rejonowy uznał, że z art. 6 k.c. wynika, że skoro powódka twierdziła, iż przysługuje jej względem pozwanego wierzytelność w łącznej wysokości 5 753,26 złotych z tytułu dwóch nadpłaconych przez nią rat kredytu, za który odpowiada także pozwany, to powinna ona tę okoliczność udowodnić, w szczególności fakt, że nieruchomości objęta pozwem nie generowała dochodu, z którego można było spłacać kredyt, czego nie uczyniła. Sąd Rejonowy przyjął też, że powódka nie wykazała również, że kredyt został wydany na poprawienie stanu technicznego kamienicy, gdyż nawet przy przyjęciu, iż pieniądze z kredytu przeznaczone zostały w istocie na remont koniecznym było nadto wykazanie przez nią, iż wydatki poprawiły stan techniczny kamienicy, do czego można mieć wątpliwości biorąc pod uwagę treść protokołu odbioru i wyjaśnienia samej powódki, iż poprawki do prac budowlanych nie zostały przez wykonawcę wykonane. Sąd Rejonowy zauważył, że kredyt udzielony został 19 czerwca 2015 roku i z przedłożonych przez powódkę szacunkowych rozliczeń wynika, iż nieruchomości przynosiła dochody rzędu około 21 500 złotych, natomiast z adnotacji na przedstawionym przez powódkę zestawieniu wykonanych robót wynika, iż w 2015 roku przychód był w całości przeznaczany na modernizację nieruchomości. Sąd Rejonowy wskazał, że powódka w żaden sposób nie odniosła się do powyższego zapisu, a sama wnioskuje o przeprowadzenie dowodu z dokumentu, na którym ów zapis został naniesiony. Sąd Rejonowy uznał, że jeżeli na modernizację miały iść przychody z nieruchomości, a już w listopadzie według złożonego przez powódkę rozliczenia wynik finansowy nieruchomości pomniejszała faktura dla wykonawcy, powstaje pytanie, na co przeznaczone zostały wcześniejsze przychody oraz sam kredyt, skoro już w listopadzie nie starczyło na opłacenie faktury. Sąd Rejonowy wskazał także, że trudno z materiału dowodowego zaofiarowanego przez powódkę ustalić w sposób nie budzący wątpliwości, ile kosztował remont. Sama powódka w swych wyjaśnieniach wskazała na kwotę 190 000 złotych. Jeżeli zatem przyjąć, iż w 2015 roku dochody z nieruchomości były przeznaczone na potrzeby remontu to kwota owych dochodów przy przyjęciu kwoty 21 500 złotych miesięcznie wynosiła 258 000 złotych i w całości pokrywała kwotę wydatku na remont wskazywanego przez powódkę. Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że pozwany w przekonujący sposób wyjaśniał także, iż na remont przeznaczone zostały także środki z lokat, co nadto wynika z pisma procesowego powódki złożonego w toku innego postępowania.

W świetle całokształtu okoliczności Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, iż powódka nie wykazała, iż rzeczywiście kredyt został przeznaczony na poprawę stanu technicznego nieruchomości w S. i że spłata tego kredytu nie była możliwa z przychodów z najmu. Takie zaś warunki wprowadzała umowa zawarta między spadkodawcą a zapisobiercami. Wyłącznie wykazanie powyższego dawało prawo powódce do domagania się zapłaty stosownie do otrzymanego przez pozwanego udziału w nieruchomości będącej przedmiotem zapisu, w sposób odmienny od reguł ustawowych obowiązujących w zakresie odpowiedzialności za długi spadkowe.

Z tych względów Sąd Rejonowy powództwo jako pozbawione podstaw oddalił.

Sąd Rejonowy orzekł o kosztach postępowania w oparciu o przepisy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i § 2 pkt 4 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu z chwili wniesienia pozwu. Strona pozwana wygrała sprawę w całości i na koszty procesu poniesione przez nią składał się koszt zastępstwa procesowego w kwocie 2400 złotych i koszt uiszczony opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa, zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

1/ naruszenie prawa materialnego polegające na oczywiście błędnej wykładni art. 1034 § 1 i 2 k.c. poprzez przyjęcie, zgodnie z treścią przepisu, iż spadkobiercy ponoszą solidarną odpowiedzialność za długi spadkowe, a w przypadku zapisów windykacyjnych odpowiedzialność zapisobierców za długi jest proporcjonalna, o skutkuje roszczeniami regresowymi, lecz pomimo wiedzy o treści przepisów wydanie orzeczenia sprzecznego z treścią cytowanych przepisów;

2. naruszenie art. 88 § 1 i 2 k.c. przez pominięcie treści tego przepisu i skuteczności oświadczenia pozwanego.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 5753,26 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki okazała się o tyle zasadne, że doprowadziło do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi pierwszej instancji.

Na wstępie wskazać trzeba, że Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę, że w toku niniejszego procesu zostało wszczęte przed Sądem Rejonowym w Nowym Sączu pod sygnaturą akt I Ns 300/17 postępowanie z wniosku M. L. z udziałem W. L., D. L. i A. L. o dział spadku po E. L. oraz podział majątku wspólnego D. L. i zmarłego E. L..

Zgodnie z art. 686 k.p.c. w postępowaniu działowym sąd rozstrzyga o wzajemnych roszczeniach pomiędzy współspadkobiercami z tytułu między innymi poczynionych na spadek nakładów i spłaconych długów spadkowych. W myśl zaś art. 688 k.p.c. do działu spadku stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zniesienia współwłasności, a w szczególności art. 618 § 2 i 3 k.p.c. Odpowiednie stosowanie art. 618 § 2 k.p.c. oznacza, że z chwilą wszczęcia postępowania o dział spadku nie jest dopuszczalne wszczęcie odrębnego postępowania w sprawach objętych dyspozycją art. 686 k.p.c., zaś sprawy będące w toku przekazuje się do dalszego rozpoznania sądowi prowadzącemu postępowanie o dział spadku. Wyjątek dotyczy sytuacji, gdy postępowanie o dział spadku zostało wszczęte po wydaniu wyroku, wówczas przekazanie następuje tylko wówczas, gdy sąd drugiej instancji uchyli wyrok i przekaze sprawę do ponownego rozpoznania.

Zgodnie z art. 567 § 1 k.p.c. w postępowaniu o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami sąd rozstrzyga między innymi o tym, jakie wydatki, nakłady i inne świadczenia z majątku wspólnego na rzecz majątku osobistego lub odwrotnie podlegają zwrotowi. W myśl zaś art. 567 § 1 k.p.c. do postępowania o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami stosuje się odpowiednio przepisy o dziale spadku. Oznacza to, że przepis ten nakazuje odpowiednie stosowanie art. 688 k.p.c., a tym samym pośrednio odsyła do art. 618 § 2 i 3 k.p.c.

Podkreślenia wymaga, że wyżej wymienione regulacje mają na celu całościowe uregulowanie wszystkich roszczeń pomiędzy współwłaścicielami [współspadkobiercami lub byłymi małżonkami] związanych z przedmiotem współwłasności [wspólnej masy spadkowej lub wspólnego majątku] w jednym postępowaniu sądowym przez sąd dokonujący zniesienia współwłasności, działu spadku lub podziału majątku wspólnego.

W tym kontekście należy zwrócić uwagę na charakter roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu przez stronę powodową. Otóż powódka domaga się od pozwanego zwrotu przypadającej na niego części długu z tytułu kredytu spłaconego przez powódkę – przy czym z twierdzeń powódki wynika, że kredyt ten został zaciągnięty wspólnie przez nią i jej zmarłego małżonka – E. L. i przeznaczony na remont nieruchomości stanowiącej majątek osobisty tego ostatniego podmiotu.

Po pierwsze, w rozpoznawanej sprawie mamy więc do czynienia z rozliczeniem długu spadkowego, gdyż zobowiązanie do spłaty kredytu zaciągniętego przez spadkodawcę weszło w skład spadku po nim, obciążając spadkobierców E. L., do których należą obie strony niniejszego procesu. W konsekwencji spłata tego długu dokonana przez jednego ze spadkobierców powinna być – zgodnie z art. 686 k.p.c. oraz art. 688 k.p.c. w związku z art. 618 § 1 i 2 k.p.c. rozliczona

w postępowaniu o dział spadku na zasadach określonych w art. 1034 k.c., a także - z uwagi na to, że powódka i pozwani są jednocześnie uprawnionymi z tytułu zapisu windykacyjnego - przewidzianych w art. 1034¹ k.c.

Po drugie, w rozpoznawanej sprawie mamy do czynienia jednocześnie z rozliczeniem długu wspólnego małżonków, gdyż przedmiotowy kredyt został zaciągnięty wspólnie przez powódkę i E. L. i z uwagi na to, że wspólność majątkowa małżeńska ustała pomiędzy nimi na skutek śmierci jednego z małżonków, rozliczenie powyższego długu powinno nastąpić pomiędzy żyjącym byłym małżonkiem a spadkobiercami zmarłego małżonka. Powinno to – w myśl art. 567 § 3 k.p.c. z związku z art. 686 k.p.c. i art. 688 k.p.c. w związku z art. 618 § 1 i 2 k.p.c. - nastąpić w ramach postępowania o podział wspólnego. Za takim stanowiskiem przemawia również fakt, że spłacony przez powódkę dług został przeznaczony na pokrycie nakładów poczynionych na remont nieruchomości stanowiącej majątek osobisty E. L.. Biorąc pod uwagę, że środki z zaciągniętego przez powódkę i E. L. stanowiły składnik ich majątku wspólnego, doszło w ten sposób do poczynienia nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty E. L.. Tego rodzaju nakłady powinny być stosownie do dyspozycji art. 567 § 1 k.p.c. rozliczone w ramach postępowania o podział majątku wspólnego.

Konkludując, przyjąć trzeba, że roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu należy do kategorii spraw podlegających rozpoznaniu w sprawach o dział spadku i podział majątku wspólnego. Z uwagi na to, że postępowanie o dział spadku i podział majątku wspólnego zostało wszczęte w toku niniejszego procesu i to przed wydaniem wyroku przez sąd pierwszej instancji, Sąd Rejonowy powinien przekazać niniejszą sprawę do dalszego rozpoznania sądowi prowadzącemu postępowanie o dział spadku i podział majątku wspólnego. Nie czyniąc tego, nie tylko naruszył przepisy art. 618 § 2 k.p.c. w związku z art. 688 k.p.c. i w związku z art. 567 § 3 k.p.c., lecz także doprowadził do nierozpoznania istoty sprawy. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem pojęcie „istoty sprawy” odnosi się do jej aspektu materialnego, a nierozpoznanie istoty zachodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, a więc gdy sąd zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania [vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2012 roku, V CSK 260/2011, LexPolonica nr 4934975; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2004 roku, I CK 505/2003, LexPolonica nr 2025461]. Do nierozpoznania istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. dochodzi wówczas, gdy sąd rozstrzygnął nie o tym, co było przedmiotem sprawy, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania, pominął całkowicie merytoryczne zarzuty zgłoszone przez stronę, rozstrzygnął o żądaniu powoda na innej podstawie faktycznej i prawnej niż zgłoszona w pozwie, nie rozważył wszystkich zarzutów pozwanego dotyczących kwestii faktycznych, czy prawnych rzutujących na zasadność roszczenia będącego przedmiotem sprawy [vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2012 roku, III SZ 3/12, Lex nr 1232797]. Innymi słowy, nierozpoznanie istoty sprawy polega na zaniechaniu zbadania materialnej podstawy żądania pozwu, tj. niewyjaśnienie i pozostawienie poza oceną okoliczności faktycznych, stanowiących przesłanki zastosowania normy prawa materialnego, będącej podstawą roszczenia [vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2015 roku, III PZ 1/15, LEX nr 1665593].

W badanej sprawie sąd pierwszej instancji ograniczył się do zbadania jedynie fragmentu stosunków prawnych łączących strony związanego z realizacją umowy zobowiązującej pozwanego do solidarnej spłaty kredytu. Tymczasem do rozstrzygnięcia o przedmiocie sporu, a więc o tym, czy pozwany jest zobowiązany do zwrotu na rzecz powódki jakiegokolwiek części kredytu wynikającej z umowy z dnia 19 czerwca 2015 roku spłaconego przez nią po śmierci E. L. konieczne było przeanalizowanie całokształtu stosunków prawnych łączących strony [i pozostałych spadkobierców E. L.] w związku ze wspólnością masy spadkowej po E. L. i wspólnością majątku wspólnego E. L. i D. L. i związanych z tym rozliczeń. Biorąc pod uwagę, że takie rozliczenia powinny być obecnie dokonane w sprawie o podział majątku wspólnego i dział spadku, należało na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. oraz art. 618 § 2 k.p.c. w związku z art. 688 k.p.c. i art. 567 § 3 k.p.c. uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego dalszego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Nowym Sączu w ramach prowadzonego przez ten sąd postępowania o podział majątku wspólnego i dział spadku, pozostawiając jednocześnie na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

SSO Violetta Osińska SSO Katarzyna Longa SSO Tomasz Sobieraj

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego
3. przedłożyć z zażaleniem do Sądu Najwyższego lub za 10 dni przesłać do Sądu Rejonowego w Sanoku, przekazując do wiadomości Sądowi Rejonowemu Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie odpis wyroku wraz z uzasadnieniem.

SSO Tomasz Sobieraj 27 grudnia 2018 roku

Sygn. akt II C 612/17

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. ponumerować akta;
3. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron;
4. po wykonaniu akta z apelacją lub po załączeniu zpo za 28 dni.

SSR Grzegorz Orłonek